

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/56/2020
Identifikačné číslo spisu: 5716213023
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5716213023.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. H. O., trvalým pobytom v O., M. Š.. Š. XXXX/X, zastúpeného Mgr. Karolínou Marusovou, advokátkou so sídlom v Martine, Jilemnického 30, proti žalovanej UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., so sídlom v Českej republike, 140 92 Praha 4 - Michle, Želetavská 1525/1, IČO: 649 482 42, zastúpenej Patakyová, Bartová, Kováčsová, s.r.o., so sídlom v Nových Zámkoch, Majzonovo námestie 2, IČO: 36 855 197, o zaplatenie 2.033,94 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 7Csp/118/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. mája 2018 sp. zn. 5Co/343/2017 v spojení s opravným uznesením z 29. októbra 2018 sp. zn. 5Co/343/2017 takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 29. mája 2018 sp. zn. 5Co/343/2017 v spojení s opravným uznesením z 29. októbra 2018 č. k. 5Co/343/2017-243 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 05. júna 2017 č. k. 7Csp/118/2016-134 v spojení s opravným uznesením zo 06. novembra 2018 č. k. 7Csp/118/2016-237 žalobu zamietol (prvý výrok) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v celom rozsahu (druhý výrok).

1.2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 2.033,94 eur spolu s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 28. mája 2013 uzatvoril s právnym predchodcom žalovanej zmluvu o úvere poskytnutom v sume 7.800,- eur, ktorý sa zaviazal splatiť v 60-tich mesačných splátkach po 177,18 eur. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia si uplatnil z dôvodu, že úverová zmluva je pre rozpor so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bezúročná a bez poplatkov.

1.3. V súvislosti s rozhodnutím vo veci samej okresný súd dospel k záveru, že neboli porušené podmienky zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva obsahuje všetky vyžadované náležitosti. Žalobca bol o podmienkach úverovej zmluvy dostatočne informovaný, jednak zo Štandardného európskeho formulára o spotrebiteľskom úvere, zo zmlúv a zmluvných podmienok, ako aj

zo všeobecných obchodných podmienok. Mal dostatočný prehľad o splácaní aj prístup k úverovému účtu, mal prehľad o tom, čo spláca a koľko má ešte splatiť na úrokoch. Tieto aspekty nenamietal a namietat' ich začal až po predčasnom splatení úveru. Súd prvej inštancie mal za to, že v danom prípade by neprichádzala do úvahy úverová zmluva, ktorá by bola úročená. Keďže žalobca nepreukázal, že by na strane žalovanej vzniklo bezdôvodné obohatenie porušením jej povinností pri uzatváraní úverovej zmluvy, čo by spôsobilo, že by táto bola bez úrokov a bez poplatkov, súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.4. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) s poukazom na to, že žalovaná mala úspech v celom rozsahu.

2.1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 29. mája 2018 sp. zn. 5Co/343/2017 v spojení s opravným uznesením z 29. októbra 2018 sp. zn. 5Co/343/2017 na základe odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie zmenil (§ 388 CSP) tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na presne špecifikovaný účet sumu 2.033,94 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 13. apríla 2016 do zaplataenia, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok) a zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v plnom rozsahu (druhý výrok).

2.2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd poukázal na ustanovenia § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. k/, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy, rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-42/15, § 451 a nasl., § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

2.3. Odvolací súd poukázal na prejudiciálne otázky položené Okresným súdom Dunajská Streda Súdnemu dvoru EÚ, pričom zdôraznil, že tento poskytuje výlučne výklad európskej legislatívy, nie vnútroštátneho práva, teda v danom prípade nevykladal zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a jeho relevantné ustanovenia (§ 9), ale Smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS. Odvolací súd konštatoval, že slovenský zákon ide nad rámec Smernice č. 2008/48/ES a jednoznačne požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere definovala tak splátky istiny, ako aj splátky úrokov a splátky iných poplatkov. V zmysle konštantnej judikatúry slovenských súdov k výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ citovaného zákona zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd dospel k záveru, že explicitne presné ustanovenie, akým je § 9 ods. 1 písm. k/ citovaného zákona cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o úvere. Zákonodarca jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórnych náležitostí uvedených pod písm. k/ § 9 ods. 1 cit. zákona. Smernica EÚ, ktorá bola zjavne implementovaná do nášho právneho poriadku nad jej rámec a v rozpore s ustanovením o úplnej harmonizácii, nemôže mať priamy účinok, teda zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám a pôsobiť horizontálne. Teória a prax Súdneho dvora EÚ vychádza z premisy, že takáto situácia môže následne viesť k použitiu tzv. eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze, rovnako judikované Súdny dvorom EÚ. Odvolací súd mal za to, že vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v časti povinnosti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, ak by vnútroštátny súd po rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 vyložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova by „zlomil“ vnútroštátne právo a nahradil by ho smernicou EÚ (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale ide o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môže sa uvažovať o účinku nepriamom) a naznačený postup nebude možný, pretože by išlo o výklad práva contra legem. Výklad zák. č. 129/2010 Z. z. platného v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v čl. 2 ods. 2. V tejto súvislosti uviedol, že ustálená judikatúra slovenských súdov podala aj podáva stabilný výklad ustanovenia zákona o potrebe štruktúrovania splátok spotrebiteľského úveru a na jej prelomenie niet žiadneho dôvodu.

2.4. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že v prípade zmluvy, ktorá je predmetom tohto sporu, je legitímny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalobcovi žalovanou. Vzhľadom na uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka venoval pozornosť jednotlivým ustanoveniam spornej úverovej zmluvy, uzavretej medzi právnym predchodcom žalovanej a žalobcom, a to najmä v kontexte § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktoré nesplnenie presne vymenovaných náležitostí zmluvy sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Je zrejmé, že strany sporu (resp. právny predchodca žalovanej a žalobca) uzavreli úverovú zmluvu, ktorú bolo možné kvalifikovať v zmysle ustanovení zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako spotrebiteľskú. Dospel k záveru, že úver je treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, pretože zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ označeného zákona. Konštatujúc bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru odvolací súd preto žalobcovi priznal bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka a žalovanej, argumentujúc tým, že sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila, uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.033,94 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 13. apríla 2016 do zaplatenia.

2.5. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odvolací súd odôvodnil aplikáciou § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím vydaným vyšším súdnym úradníkom.

3.1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dňa 09. októbra 2018 dovolanie, doplnené dňa 10. októbra 2018. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.2. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Odvolaciemu súdu vyčítala, že pochybil pri riešení právnej otázky zásadnej pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku tým, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Za zásadnú právnu otázku považovala, či zmluva o úvere musí obsahovať presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, t. j. aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky, a či má absencia uvedenia údajov podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch v zmluve o úvere za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Poukázala pritom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 a 3Cdo/6/2017.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedol, že jej dovolanie považuje za neprípustné a žiadal, aby ho dovolací súd odmietol.

5. Žalovaná (dovolateľka) vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jej dovolaniu zotrvala na podanom dovolaní, ktoré považuje za prípustné a dôvodné.

6.1. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) uznesením z 24. septembra 2019 sp. zn. 5Cdo/100/2019 dovolanie odmietol a žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

6.2. V odôvodnení uviedol, že i keď v preskúmvanej veci išlo o tzv. spotrebiteľský spor, teda spor s ochranou slabšej strany, pre posúdenie prípustnosti dovolania neprichádzalo do úvahy uplatnenie nižšieho majetkového cenzu, t. j. dvojnásobku minimálnej mzdy v zmysle § 422 ods. 1 písm. b/ CSP, ktorý sa v spotrebiteľskom spore uplatní, iba ak je dovolateľom neúspešný spotrebiteľ (táto právna veta vyplývajúca z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júla 2018 sp. zn. 6Cdo/80/2017 bola uverejnená v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky vo veciach občianskoprávných č. 3/2019 pod R 29/2019). Pokiaľ je dovolateľom neúspešný dodávateľ, pre posúdenie prípustnosti dovolania platí majetkový cenzus vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy.

7.1. Na základe ústavnej sťažnosti žalovanej, ktorou namietala porušenie základného práva podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s poukazom na porušenie čl. 1 a čl. 13 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/100/2019 z 24. septembra 2019 Ústavný súd Slovenskej republiky svojím nálezom zo dňa 23. júna 2020 sp. zn. II. ÚS 57/2020-50 rozhodol, že základné právo spoločnosti UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/100/2019 z 24. septembra 2019 porušené boli, uvedené uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spoločnosti UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., priznal náhradu trov konania v sume 375,24 eur (slovom tristosedemdesiatpäť eur a dvadsaťštyri centov) a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

7.2. V odôvodnení uznesenia ústavný súd uviedol: „Účel § 421 ods. 1 písm. a) v spojení s § 432 ods. 1 CSP, ako aj účel § 422 ods. 1 CSP je primárne potrebné hľadať v súlade s ich znením, čo však najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľky proti rozsudku odvolacieho súdu neurobil. Výlučné a izolované preferovanie úmyslu zákonodarcu bez náležitého zohľadnenia jazykového výkladu relevantného ustanovenia a prihliadnutia na charakter dovolacieho konania a jeho účel pri súčasnej absencii bližšej konkretizácie nerovného postavenia spotrebiteľa a dodávateľa v kontexte dovolacieho konania, ktoré by zvýšenú procesnú ochranu (uplatnenie majetkového cenzu v sume dvojnásobku minimálnej mzdy len vo vzťahu k dovolateľovi, ktorý je spotrebiteľom) legitímne odôvodnilo, spôsobuje, že výklad relevantného ustanovenia § 422 ods. 1 písm. b) CSP nie je ústavne konformný. Z uvedeného dôvodu má preferovanie zvýšenej procesnej ochrany spotrebiteľa pri prístupe k dovolaniu povahu neodôvodneného a paušálneho uplatňovania nadradeného postavenia slabšej strany, ktoré porušuje princíp rovnosti zbraní, resp. rovnosti strán v spore, keďže neodôvodnene stavia sťažovateľku ako dovolateľku do podstatne nevýhodnejšej pozície oproti druhej strane (m. m. I. ÚS 382/2019). Interpretácia § 422 ods. 1 CSP prezentovaná najvyšším súdom v dostatočnej miere nezohľadňuje charakter dovolacieho konania a jeho účel, postavenie najvyššieho súdu v systéme všeobecného súdnictva a v konečnom dôsledku spôsobuje uplatnenie rozdielnych podmienok v prístupe k dovolaniu medzi spotrebiteľom a dodávateľom.“

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je opodstatnené.

9. Mimoriadnej povahe dovolania ako opravného prostriedku zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

12. V posudzovanej veci vyvodila dovolateľka prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom uviedla, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho

súdu. Touto je podľa obsahu dovolania právna otázka, či príslušné zákonné ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ďalej aj „ZoSÚ“) požaduje ako obligatórnu náležitosť spotrebiteľskej zmluvy rozpis úverových splátok v členení na jednotlivé nároky (zložky dlhu ako istina, poplatky a prípadné iné).

13. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (rozhodnutia najvyššieho súdu 3Cdo/6/2017, 6Cdo/21/2017).

14. Dovolateľka v dovolaní argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia aplikácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ (ktoré zodpovedá skoršiemu písm. l/).

15. Otázku interpretácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v spojení s ustanovením § 11 ods. 1 písm. b/ tohto zákona najvyšší súd už riešil v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo 17. apríla 2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23. apríla 2018 (ktoré boli vydané pred rozhodnutím odvolacieho súdu) aj v rozhodnutiach sp. zn. 5Cdo/132/2017 z 29. októbra 2018, sp. zn. 7Cdo/98/2018 z 30. januára 2019 alebo sp. zn. 7Cdo/101/2018 z 25. septembra 2019. Z odôvodnení uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva potreba interpretácie citovaného ustanovenia ZoSÚ tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivéj zložky anuitnej splátky (t. j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia dovolacím súdom zodpovedá, ako je nižšie uvedené, účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), právnym záverom uvedeným v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej z 09. novembra 2016 (ďalej len „Rozsudok“) aj účelu samotného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. Pokiaľ uvedené ustanovenie hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné vykladať ho eurokonformne tak, že veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyššie uvedené zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivéj zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku.

16. V odôvodnení rozhodnutí označených v ods. 15. tohto uznesenia dovolací súd podrobnejším a opakovane ustáleným spôsobom interpretoval Smernicu, Rozsudok, či vnútroštátnu zákonnú úpravu, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach odkazuje. Možno uzavrieť, že v okolnostiach posudzovanej veci nebol správny záver odvolacieho súdu, že posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, keďže eurokonformný výklad citovaného zákonného ustanovenia umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo to, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, aká na úrok za poskytnutie úveru a aká na iné platby (poplatky). V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že aj podľa záverov uvedených v Rozsudku zmluva o úvere uzatvorená na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy vo forme amortizačnej tabuľky.

17. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu

spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ), ktorá bola podkladom pre záver o tom, že žalovaná nemá právo na zaplatenie úrokov z úveru a poplatkov od dlžníka (žalobcu), najvyšší súd ako súd dovolací dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je nielen prípustné (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), ale aj dôvodné.

18. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a podľa § 450 CSP vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, aby viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP) opätovne vo veci rozhodol s tým, že v novom rozhodnutí o veci rozhodne podľa ustanovenia § 453 ods. 3 CSP aj o trovách dovolacieho konania.

19. Pozornosti dovolacieho súdu neušlo, že žalobca podal žalobu proti zahraničnej právnickej osobe - UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., so sídlom Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, Česká republika, IČO: 649 482 42. Odpor proti platobnému rozkazu vydanému súdom prvej inštancie podal subjekt, ktorý sa označil ako UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., so sídlom Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, Česká republika, IČO: 649 482 42, podnikajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky UniCredit bank Czech republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, Šancova 1/A, 813 33 Bratislava, Slovenská republika (č. l. 94 súdneho spisu). Okresný súd opravil záhlavie svojho rozsudku uznesením č. k. 7Csp/118/2016-237 zo dňa 06.11.2018 v označení žalovanej tak, že jej správne označenie je UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s. IČO: 649 48 242, so sídlom Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, konajúca prostredníctvom organizačnej zložky UniCredit bank Czech republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 251 336, so sídlom Šancova 1/A, 813 33 Bratislava. Odvolací súd uznesením č. k. 5Co/343/2017-243 v záhlaví rozsudku č. k. 5Co/343/2017-168 opravil označenie žalovanej na UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., so sídlom Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, Česká republika, IČO: 649 482 42, konajúca prostredníctvom organizačnej zložky UniCredit bank Czech republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, Šancova 1/A, 813 33 Bratislava, IČO: 47 251 336. Do vykonanej opravy obidva sudy označovali žalovanú ako UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Bratislava, Šancova 1/A, IČO: 47 251 336. V ďalšom konaní bude odvolací súd dôsledne dbať nielen na riadne označenie žalovanej v súlade so žalobou a s údajmi obchodného registra, ale aj na to, s ktorým subjektom bolo a je konané, nakoľko v zmysle predpisov obchodného práva samotná pobočka právnickej osoby nositeľkou právnej subjektivity nie je.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.